

i et givet Dieblit at the til Hjælp af det Offentlige, hjælpe dem udover dette Stadium, saaledes at de ikke, fordi de ere blevne tvungne til at søge Hjælp hos det Offentlige, skulle nedfattes; som man har benævnt det, i de Meniges 2den Klasse. Det vil forhindre, at deres borgerlige og politiske Rettigheder fratages dem, fordi en Ulykke er tilstødt dem; og at de, som man med en skarper Betegnelse har tilladt sig at sige, sættes i Række med Forbrydere; deres Borgerret; deres Valgret skal ikke fratages dem af den Grund. Det er det, § 1 gaar ud paa, idet den bestemmer, at første Gang modtagen Hjælp af det Offentlige betragtes ikke som Fattigunderstøttelse og medfører altsaa ikke dennes Følger. saafremt Hjælpen ikke strækker sig over et Tidsrum af 4 Maanedere. § 2 gaar ud paa, at Hjælp, der modtages under en indtraadt Arbejdsløshed, ikke skal have Fattigunderstøttelsens Følger. Af den Udvalgsbetænkning, der blev afgiven i Samlingen 1886—87, vil man se, at jeg som Forslagsstiller ikke har været utilbøielig til at modtage de Endringer, som det daværende Udvalg fandt sig foranlediget til at foreslaa. Jeg har saaledes ikke været utilbøielig til at gaa ind paa at stryge § 2 i Overensstemmelse med Udvalgets Flertal, som mente, at det i § 2 omtalte Forhold bedre kunde reguleres ved Indgivelse af et andet Forslag, nemlig Forslaget om Understøttelseslaster. § 3, som gaar ud paa, at Hjælp af det Offentlige til Lægehjælp, Lægemidler, Indlæggelse paa Sygehus og Begravelse ikke skal have Fattigunderstøttelsens Følger, har jo altid kunnet glæde sig ved at møde Sympathi her i Thinget, og vi have i det Udvalg, som blev nedsat, opnaaet større Enighed om den end nogeninde tidligere. Dette giver mig Haab om, at vi dog en Gang i en ikke altfor fjern Fremtid kunne komme saa vidt at faae denne af Alle anerkjendte humane Tante gennemført. § 4 gaar ud paa, at modtagen Fattigunderstøttelse skal kunne eftergives. Dette, at Fattigunderstøttelsen skal blive ved at hvile paa en Mand, som i et givet Dieblit har været tvungen til at the til det Offentlige, hvile paa ham hele Livet igjennem, hvis han ikke er i Stand til at betale den tilbage, er overordentlig tryk-fende. Det er en Kjendsgjerning, at der er Kommuner, som aldrig benytte den Ret, som Indenrigsministeren ved 1ste Behandling af dette Forslag i Samlingen 1886—87 udtalte, at Kommunerne efter hans Mening have Retten til at eftergive Fattigunderstøttelse. I saadanne Kommuner er det altsaa umuligt for Fattige at faae den af dem modtagne Fattigunderstøttelse eftergivet. Derfor tror

jeg, at det vilde være en Villigheds- og Retfærdigheds handling, at man endelig kunde faae en Lovparagraf vedtagen, som sagde, at Fattighjælp skal eftergives. Der har i de Forhandlinger, der ere blevne førte i Udvalget, været Uenighed om Tidsgrænsen herfor, men det er selvfølgelig vil kunne komme ud over. Kommer man blot til at fastslaa en Regel derom, har man jo dog derefter altid det Haab, at man senere kan faae Tidsgrænsen nedsat. Som jeg før bemærkede, tror jeg at have viist i det Udvalg, som afgav Betænkning i Samlingen 1886—87, at jeg ikke har været ubillig til at gaa ind paa Endringsforslag, som Udvalget ansaa for nødvendige, og jeg haaber, at vi i indværende Samling i det Mindste skulde komme saa vidt at faae dette Forslag, som kun afhjælper de værste Uretfærdigheder, de Fattige lide under, ført gennem dette Thing og sendt op til det andet Thing, saa at vi kunne faae at høre, hvad dette har at sige dertil. Der er gjort den Indvending mod Lovforslaget, at det skulde stride mod Grundloven. Hvorvidt denne Indvending bestandig skal vedblive at rejse sig, veed jeg jo ikke, men jeg vil ikke haabe det. Det er min Overbevisning, at har man en alvorlig Villie til at komme ind paa et Lovgivningsarbejde, som kan hæve de Fattige og den almindelige Del af Befolkningen, kommer man nok ud over den Vanfærlighed. Det har jo viist sig, som det ogsaa blev udtalt ved 1ste Behandling i 1886—87, at man overfor andre Situationer, gennem andre Love har kunnet komme ud over denne Vanfærlighed med Hensyn til Grundloven, og det er derfor min Overbevisning, at det ogsaa vil kunne ske gennem denne Lov, at man heller ikke her behøver at holde sig til det, som nogle Jurister her holde saa strængt paa; vi have jo da ogsaa haft fremragende Jurister, som det ligeledes blev fremdraget den Gang, der have staaet paa det modsatte Standpunkt. Det skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal kun bemærke, at Hensigten med dette Lovforslag er at gøre Skjel mellem de hæderlige Arbeidere, som til en given Tid ere nødte til at the til offentlig Understøttelse for ikke at gaa fuldstændig til Grunde, og de Arbeidere, som bestandig nyde offentlig Understøttelse. Jeg tror, at i større eller mindre Grad Kommune og Stat ville være vel tjente med, at vi faae en anden Opfattelse ind i vort Folk i den Retning, end vi nu have. Der er Mange, der mene, at den Fattige, naar han saaledes faar lettere Afgang til Fattigunderstøttelse, vil benytte sig deraf i en Udstrækning, som ikke er ønskelig. Jeg tror